

Kázeň z evanjel. služieb Božích so spovedou a VP, Bratislava, Nový kostol, 13. 12. 2020, 8.30/10.00 h, 3. adventná nedeľa; ES 14, 18, 20, A 4 (cez VP: 603, 30); evanjelium: Matúš 11, 2 – 11

Matúš 3, 1 – 12: „¹ V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ, kázal na púšti Judskej² a hovoril: Pokánie čiňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské.³ Toto je totiž ten, o ktorom povedal prorok Izaiáš: Hlas volajúceho na púšti: Pripravujte Pánovi cestu, vyrovnávajte Mu chodníky.⁴ Tento Ján mal odev z ťavej srsti, okolo bedier kožený opasok a pokrmom boli mu kobyľky a poľný med.⁵ Vtedy vychádzal k nemu Jeruzalem a celé Judsko, aj celé okolie Jordánu,⁶ vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordáne.⁷ Keď však videli, že mnohí z farizejov a sadukajov prichádzajú na krst, povedal im: Vreteničie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť nastávajúcemu hnevu?⁸ Vydávajte teda ovocie hodné pokánia.⁹ A nemyslíte, že si môžete povedať: Ved' máme otca Abraháma! Lebo hovorím vám, že Boh z týchto kameňov môže vzbudiť deti Abrahámovi.¹⁰ Ale sekera je už priložená na korene stromov; každý strom teda, ktorý nerodí dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa.¹¹ Ja vás krstím vodou na pokánie, ale Ten, ktorý prichádza za mnou, je mocnejší ako ja; nie som hoden niesť Mu sandále; On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom.¹² V jeho ruke je veľačka, vyčistí si humno a svoju pšenicu zhromaždí do obilnice, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.“

Milí bratia a milé sestry!

Podivuhodná figúrka – tento Ján Krstiteľ. Pôsobil v povolání nanajvyš dôstojnom – zvestoval Božie slovo. No ošatením vonkoncom nevyzerá podľa štandardov 1. storočia. Hoci móda bola vtedy pravdaže iná ako dnes, i na tie časy – čo sa odevu týka – **nosil Ján pravý opak vybraného spoločenského oblečenia.** Vyzeral ako by sa

vynoril z dávneho. **Odevom z ťavej srsti prepásaným koženým opaskom** pripomínal proroka Eliáša, ktorý pôsobil približne 860 rokov pred Jánom. Aj Krstiteľove **stravovacie návyky drasticky vybočujú od štandardu.** Mal už niekto z vás ako denné menu kobyľky a poľný med?... Ani vtedy to nebolo bežné. Ján Krstiteľ teda nebol žiadny dôstojný pán – skôr **čudák, podivín.** A predsa, o takomto exotovi Pán Ježiš povedal, že **medzi narodenými zo žien nepovstal väčší nad Jána Krstiteľa.**

Nepodceňujeme význam estetiky, ani vhodnosti primeraného odevu na tú-ktorú príležitosť. **To vonkajšie však nebolo a ani nie je rozhodujúce.** U Jána je to zrejme: anachronický odev, podivná strava a tiež **čudné miesto jeho kazateľskej činnosti.** Stala sa ním Judská púšť. Pripadá nám to až tak, **ako by Pán Boh plytval svojimi ľuďmi. Ved' aký zmysel má, aby niekto bol kazateľom v ľudoprázdnej pustatine?** Boh však nemeria našimi očami a svojich ľudí stavia tam, kde prinesú slávu Jemu, nie sebe.

V tomto sa Ján dokázal. O Pánovi Ježišovi vyznal: „**On musí rásť, a ja sa umenšovať**“ (J 3, 30). **To by mal byť program aj každého kresťana:** nie robiť dojem – oblečením, svojou aktivitou – aj keď je vítaná a potrebná – ale osláviť Pána, aby On rástol. **ZNAČKA: Prikázaný smer** (smerovať k Kristovi, ukazovať na Neho.)

A – čuduj sa svete – tam, do pustatiny, za Jánom vychádzal Jeruzalem a celé Judsko, aj celé okolie Jordánu. Čo také im Ján hovoril? – **Kázal o nebeskom kráľovstve. Kráľovstvo neznamená územie, ale kraľovanie – vládnutie.** Keď si predstavíme niektorého z európskych kráľov (britskú kráľovnú Alžbetu II., španielskeho kráľa Filipa VI., alebo švédskeho Karla XVI. Gustáva...), vybaví sa nám skôr krajina, štát, ktorý reprezentujú, než vládnutie. Reálnu moc má premiér a vláda.

V dobe Jána Krstiteľa **kráľovstvo znamenalo predovšetkým kráľa**, až potom územie, kde jeho vládu uznávajú. Keď sa taký kráľ s armádou priblížil k hraniciam územia, ktoré jeho vládnutie dosiaľ neuznávalo, znamenalo to, že sa to čoskoro zmení.

Zvesť Krstiteľa: **Priblížilo sa kráľovstvo nebeské** neznamena: keď raz zomriete, budete mať možnosť dostať sa do neba, nebeských priestorov, ale vtedajší ľudia chápali: **Priblížilo sa Božie prevzatie moci.** Síce nám ešte vládne rímska moc, ale na hraniciach už stojí niekto, kto prichádza za Jánom – Boh. **Prevzatie moci Bohom – „zmena režimu“ – je tkp. na spadnutie.** Je jasné, ako to dopadne. S tými, ktorí neuznajú prichádzajúceho vládcu, to nemôže skončiť dobre (por. Lukáš 19, 14 . 27), preto:

Pokánie čiňte – zamyslite sa nad sebou – ako to s vami vyzerá? Takto predsa nemôžete Pána privítať! Nemôžete sa s Ním takýto stretnúť! – **Prejdite na Jeho stranu.** |

ZNAČKA: Otáčanie (obrátenie sa ku Kristovi v pokání)

Ľutujte, čo je vo vašom živí nesprávne. Odhodte, **pochovajte svoje staré – zlé spôsoby. Prijmite očistný kúpeľ – dajte zo seba zmyť, čo vo vašom živí zapácha, čo je špinavé.** Čiňte pokánie, zmeňte svoje zmýšľanie, dajte si ho očistiť Bohu a tak povstaňte k novému životu. Je to dôležité, keďže prevzatie moci Bohom sa priblížilo. **Nebeské kráľovstvo ešte nenastalo, ale môže už pôsobiť. – Ako keď armáda stojí na hraniciach a ľudia sa začnú podľa toho zariaďovať.**

Čo Jánova zvesť hovorí nám – do našej súčasnosti? – Zamyslime sa na sebou: **Ako plníme sľuby dané Pánu Bohu** – v našich modlitbách, pri confirmácii, pri sobáši, pri spovedi, pri krste našich detí, krstných detí? – Vskutku, aj pri nás je čo očisťovať a meniť! Ved' nedokážeme splniť sľuby, ktoré sme dali sami sebe či ľuďom, nieto ešte Bohu! **Čože sme to Pánu Bohu sľúbili?** – To, že Mu budeme verní, **milovať Ho z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a z celej sily. Milovať nie peniaze, nie internet, nie svoju firmu, zamestnanie, svoje hobby, svoje pohodlie.** Ale milovať Boha, Jemu venovať svoj čas, sily, od Neho

očakávať pomoc, Jemu ďakovať za všetko, čo máme a čo sa nám podarilo.

V pokání zďaleka nejde len o správne odpovede na 4 spovedné otázky. [V skutočnom pokání ide o to, aby sme verili Božiemu slovu, ktoré nás obžalúva](#), odhaľuje, že **nie na Božej strane celým srdcom**, dušou myslou a silou. [Pokanie činím, keď sa necítim vo svojich hriechoch dobre. Hriechy sú pre mňa hriechmi, nie čímsi, banálnym; túžim sa od nich vzdialiť – rozísť sa s nimi a žiť podľa Božích myšlienok](#) – tak pripravovať Pánovi cestu. **ZNAČKA: Práce na ceste**

Zároveň chápem, že to sám nedokážem, no nezáufam si a vierou sa priviniem ku Kristovi, pomoc budem hľadať u Neho, v Jeho slove, v Jeho zaslúbeniach. Ved' **On je Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta a na seba prijal trest – aj za teba, za mňa, ktorí nie sme hodní urobiť Mu ani tú najmenšiu službu (nieť Mu sandále)**. No On nás predsa volá k sebe a chce nás používať ako ľudí na svojej strane.

Je príznačné, že na Krstiteľove slová zareagovali najmä publikáni – colníci, vtedajší kolaboranti.

Aj mnohí z farizejov a sadukajov prichádzali na krst, Ján ich však nevítal s otvorenou náručou. I v tomto je

neštandardný a oslovuje ich: *Vreteničie plemeno! Nemyslite, že si môžete povedať: Ved' máme otca Abraháma!* Opäť: **[nie to vonkajšie je rozhodujúce](#)**. To, že patríme do cirkvi je milosť, výsada. Ak ešte nie si členom cirkevného zboru, dvere sú Ti otvorené. Vo februári a marci budúceho roku, bude sčítanie obyvateľov. Prihlásením sa k ev. cirkvi jej pomôžeme. Tým, ktorí tak urobia, za to vopred vďaka!

Jedným dychom treba dodať, že **sa nemôžeme spoliehať na to, že sama vonkajšia príslušnosť k cirkvi nám zaručí nebo, spásu**. Rabíni vravievali: „Otcovia nemôžu zachrániť svoje deti: ani Abrahám Izmaela, ani Jákob Ézava.“ Krst, ktorý ako znamenie pokánia Ján vykonával, nebol magický obrad, ktorý keď niekto podstúpil, bol automaticky zachránený – bol tkp. „za vodou.“ Preto to Jánovo drsné oslovenie farizejov a sadukajov. Strom sa pozná po ovocí. Už za Jána Krstiteľa **mal mať krst dôsledky (v. 8): aby tí, ktorí ho prijali, žili na Božej strane**, aby opúšťali všetko, čo vyvyšuje ich samých, a aby v centre ich života bol Pán. **I pri nás ide o to, aby sme žili na Jeho strane. Stali sme sa z Božej milosti:**

- **smerovníkmi ku Kristovi: ľuďmi, ktorí poukazujú na Krista,**
- **k Nemu sa v pokání obracajú,**
- **Jemu pripravujú cestu. Amen.**